

2) Verein Deutsche Sprache eV suportă propriile cheltuieli de judecată și pe cele efectuate de Comisia Europeană.

(¹) JO C 294, 20.8.2018.

Recurs introdus la 26 iunie 2018 de către Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu, Cristinel Iordăchescu împotriva ordonanței Tribunalului (camera a șaptea) pronunțate la 18 aprilie 2018 în cauza T-298/17, Iordăchescu și alții / Parlamentul și alții

(Cauza C-426/18 P)

(2019/C 112/14)

Limba de procedură: romana

Părțile

Recurenți: Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu, Cristinel Iordăchescu (reprezentant: A. Cuculis, avocat)

Cealaltă parte în proces: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană

Prin Ordonanța din 31 ianuarie 2018, Curtea (camera noua) a respins recursul.

Recurs introdus la 3 septembrie 2018 de Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 10 iulie 2018 în cauza T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Comisia

(Cauza C-560/18 P)

(2019/C 112/15)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych (reprezentant: P. Hoffman, avocat)

Celelate părți din procedură: Comisia Europeană, Regatul Suediei, Republica Polonă

Concluziile recurenteii

Recurenta solicită Curții:

- anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene din 10 iulie 2018 în cauza T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Comisia;
- anularea Deciziei GESTDEM 2015/1291 a Comisiei Europene din 12 iunie 2015, prin care refuză accesul recurenteii la avizul detaliat emis de Comisia Europeană în cadrul procedurii de notificare 2014/537/PL, precum și a Deciziei GESTDEM 2015/1291 a Comisiei din 17 iulie 2015 prin care refuză accesul recurenteii la avizul detaliat emis de Republica Malta în cadrul procedurii de notificare 2014/537/PL și obligarea Comisiei Europene la plata propriilor cheltuielilor de judecată, precum și a celor efectuate de recurentă; sau
- în subsidiar, în cazul în care Curtea consideră că cauza nu este în măsură să fie judecată în mod definitiv, trimiterea cauzei Tribunalului Uniunii Europene spre rejudecare și soluționarea cheltuielilor de judecată odată cu fondul.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului formulat, recurenta invocă următoarele motive:

- Tribunalul a săvârșit o eroare de drept pe de o parte atunci când a statuat, la punctele 30 și 32 din ordonanța atacată, că era puțin probabil ca nelegalitatea invocată de recurentă în cadrul recursului să se repete în viitor și că recurenta nu avea interes în continuarea procedurii și, pe de altă parte atunci când s-a pronunțat, la aceleași puncte, în sensul că întrebarea care a apărut în acest context, era dacă, în viitor, era probabil să intervină o situație în care să se notifice Comisiei un proiect de lege care abordează preocupările acesteia în ceea ce privește legislația în vigoare a statului membru care efectuează notificarea și care face obiectul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor aflate în curs, și în care Comisia să refuze accesul la un aviz detaliat emis în temeiul Directivei 98/34 ⁽¹⁾ și cu privire la proiectul de lege menționat, justificând acest refuz printr-o prezumție generală de nedivulgare care decurge din necesitatea de a proteja obiectivul respectivei proceduri privind constatarea neîndeplinirii obligațiilor, în timp ce, în drept, întrebarea nu este dacă o astfel de situație atipică este susceptibilă să apară, ci dacă Comisia riscă să se aplice în viitor interpretările Regulamentului nr. 1049/2001 ⁽²⁾ sau ale Directivei 98/34 pe care se întemeiază și care sunt contestate prin acțiunea recurentei.
- Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat, la punctul 33 din ordonanța atacată, că necesitatea de a statua cu privire la o cauză referitoare la un refuz al Comisiei de a divulga documente în temeiul unei pretense „legături indisolubile” între, pe de o parte, aceste documente și, pe de altă parte, o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în curs, cauză în care a fost închisă procedura orală, nu putea fi dedusă nici din obligația de a acorda reclamantei protecție jurisdicțională efectivă nici din faptul că absența pronunțării unei hotărâri ar permite Comisiei să evite controlul judiciar al deciziei sale, întrucât, în caz contrar, orice solicitant căruia i s-a refuzat inițial cererea de acces la documente ar putea cere soluționarea litigiului împotriva Comisiei, chiar dacă cererea sa a fost admisă după introducerea acțiunii sale în fața Tribunalului.
- Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a declarat, la punctul 34 din ordonanța atacată, deși acțiunea formulat de recurentă împotriva deciziilor atacate s-a desfășurat timp de aproape trei ani și a cuprins numeroase memorii, precum și o ședință, că a încheia procedura și a impune recurentei sau membrilor săi ca, încă o dată – de data aceasta în cadrul unei acțiuni în despăgubiri împotriva Comisiei – să stabilească nelegalitatea deciziilor atacate, nu ar însemna o sarcină nejustificabilă pentru aceștia.
- Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat, la punctul 34 din ordonanța atacată, că nu exista un interes să se pronunțe asupra unei cereri de despăgubiri a recurentei sau a membrilor săi pentru repararea prejudiciului cauzat de decizia atacată, pentru simplul motiv că (i) recurenta nu a precizat dacă ea sau membrii săi aveau „într-adevăr” intenția de a formula o astfel de acțiune, (ii) recurenta nu s-a întemeiat pe elemente precise, specifice și verificabile cu privire la efectele deciziilor atacate și (iii) recurenta nu a furnizat nicio precizare privind condamnările care au rezultat din refuzul de a acorda un acces la documente, deși (iv) Tribunalul a obligat, concomitent, recurenta la plata propriilor cheltuieli de judecată, care, prin urmare, au constituit, pentru aceasta, un prejudiciu specific și cert cauzat de deciziile atacate.
- Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 34 din ordonanța atacată, că recurenta nu avea niciun interes în continuare acțiunii, deși anularea deciziilor atacate era necesară pentru repararea prejudiciului moral cauzat recurentei ca organizație profesională și că nu există niciun alt mijloc de remediere a unui asemenea prejudiciu.

⁽¹⁾ Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice (JO 1998, L 204, p.37, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 207).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).